

faar borgerlig Jordfæstelse og dertil faar knyttet borgerlig Navngivning, ville opnaa det stik modsatte af, hvad de tilsigte. Jeg tror, at de ville faa en hel Del Mennesker, som ellers mere eller mindre havde Samkvem med Kirken, til for Fremtiden ikke at have det. Jeg tror, at de Herrer ville opnaa at faa flyttet Kirken over i en Baggaard, hvor Strømmen gaar forbi den. Den generer ganske vist saa ikke den halve Procent af Befolkningen, som ikke kan lide den, men jeg tror ganske vist ogsaa, at man ved en saadan Flytning skader Kirken selv. Jeg tror, at ogsaa rent samfundsmæssigt set vil den af Flertallet foreslaaede Ordning være uheldig. Det ærede Medlem for Odense Amts 8de Valgkreds har jo hævdet saa stærkt, at det, der indgaa, er en borgerlig Kontrakt, for hvilken man bagefter faar Menighedens Forbøn og Kirkens Velsignelse. Jeg vil sige, at det ærede Medlem jo her staar paa den stik modsatte Anskuelse af den gamle katolske, men jeg tror paa den anden Side, at det ærede Medlem ogsaa er i Modstrid med den Anskuelse, som store Dele af Befolkningen nære om Ægteskabet. Det ærede Medlem har selv hævdet, at man burde gøre alt muligt for at værne om dets Uopløselighed. Nu vil jeg sige til det ærede Medlem, at dersom dette Lovforslag skulde bidrage til at forøge Antallet af Mennesker, der mene, at Ægteskabet er en rent borgerlig Kontrakt, mener det ærede Medlem saa ikke, at han derigennem vilde skade Ægteskabet i højeste Grad, og at han vilde virke hen til en større Opløselighed derved? Jeg skal endnu sige, at ligesom der ikke er noget, der taler for Reformen tvungen borgerligt Ægteskab, saaledes er der meget, der taler imod den, og jeg tror ikke mindst, at den vil blive modtagen med stor Uvillie af store Dele af Befolkningen. Det ærede Medlem for Odense Amts 8de Valgkreds sagde ganske vist: Ja, det er en Vane, det er Vanens Magt, men jeg tror ikke, at der er nogen Grund til uden bydende Nødvendighed at bryde med en saadan Vane, og jeg tror, at det vil være en Gene for en Mængde Mennesker, dersom man gør det. Som sagt, det vil ikke være til Gavn for Kirken, det vil være til Gene for en Mængde Mennesker, og jeg tror, at det vil skade selve Ægteskabets Højhed.

Berntsen: Jeg beklager, at det i denne vigtige Sag er mig umuligt at følge den højtærede Minister for Kirke- og Un-

dervisningsvæsenet og Flertallet i denne Sal. Dersom Lovforslaget i Dag laa saaledes, at det efter Afstemningen her vilde blive sendt til Statsraadet, vilde jeg se mig nødsaget til at stemme imod det med det Indhold, som det nu har, men da Sagen foreligger saaledes, at dette Lovforslag nu forlader dette Ting, for som et Forhandlingsgrundlag at gaa til Landstinget, vil jeg selvfølgelig ikke modsætte mig dette, skønt jeg maa erklære, at saavel den højtærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet som den ærede Ordfører have gjort mig det noget vanskeligt, idet de begge temmelig stærkt have pointeret: Dette Lovforslag, saaledes som det nu er affattet, eller intet! Det forekommer mig, at det ikke er det rette Forhandlingsstandpunkt at stille sig paa, naar man staar over for et stort og vigtigt Spørgsmaal, hvorom der sikkert er delte Meninger mellem Rigsdagens to Afdelinger. Men jeg vil, som sagt, ikke modsætte mig, at Sagen gaar til Landstinget, det kunde ikke falde mig ind.

Kun vil jeg sige, at jeg er en bestemt Modstander af den Tvangsforanstaltning, man her vil gennemføre, thi andet er det jo ikke. Jeg er enig med den højtærede Regering og dette Tings Flertal i, at den nuværende Tilstand er uheldig; jeg finder det utaaleligt og urimeligt, at man nu vil tvinge alle Folkekirkens Medlemmer til at tage kirkelig Vielse, men jeg finder det lige saa urimeligt, at man ved denne ny Lov vil gaa den modsatte Vej og tvinge alle bort fra den kirkelige Vielse og til at modtage borgerlig Vielse. Jeg kan ikke være enig med den højtærede Minister, naar han siger, at denne Lov kræves af Folkekirken. Det kommer an paa, hvad man forstaar ved Folkekirken. Jeg tror, at den højtærede Minister i denne Sag alt for meget ser paa Præsterne og for lidt paa den anden Side: Folkekirkens Medlemmer, og ingen skal faa mig til at tro, at Flertallet af Folkekirkens Medlemmer føle sig besværede af den nuværende Ordning. Det er yderligere konstateret derved, at den højtærede Minister har oplyst, at i vort Grænseland, Sønderjylland, hvor man har tvungen borgerlig Vielse, søge saa godt som alle bagefter til Kirken for at faa dens Velsignelse. Det er et bestemt Vidnesbyrd om, at Befolkningen som saadan ikke ønsker at komme bort fra Kirken, men helst vil blive der. Den maa altsaa blot gaa den Omvej, som Loven tvinger den til i Tyskland, først søge bor-